

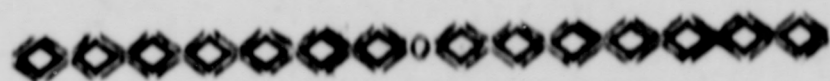
95
GS76

Ziggaren och Ziggarflickan.

- 1) Yngling! du som dansar mig förbi.
- 2) Den stackars Nelli satt och gret.

Stockholm,
hos J. G. Björnstaël, vid Stortorget.

Ungling! du som dansar mig förbi
Hand i hand med Nöjet och Behagen,
Slynda långsamt — kanske träffas wi,
När i Graswen innan Morgondagen.

2.

Glicka! du som i din sköna gaze
Har så brottom fram till granna Balen;
Slynda långsamt — Döden i en glace
Lurar kanske på Dig, der i Salen.

3.

Vänta lite Ers Högwördighet!
Pligten utaf edra hwhita fragar
Er, mot Nödens barn, Barmhertighet;
Och misförlustsamt mot toma magar.

4.

Nådig Herre! med Frachanen där
Bed Er lust, för Guds skull, litet hålla:
Sag ju inte mer af Er begär,
En att så mitt enda ben behålla.

5.

Unga granna Hjelte! — äfwen jag
Spillt mitt blod för Kung och Fosterlandet;
Sag fick sår som swida än i dag,
Er gaf lyckan Graderna och Bandet.

6.

O jag fryser! o, jag hungrar jä!
Finns då ej ett enda menskligt hjerta?
Skall jag tröstlös hela dagen gå?
Gråta natten bort i ofedd smärta?

7.

O! hur länge skall jag släpa mig
Genom Werlden, stödd på Tiggarskafwen?
Uppå denna törnbewärta stig
Äck, hwad wägen är mig lång till grafwen.

Den stackars Welli satt och gret
På modrens mull i grafwen;
Tung war dess suck, och tåren het
Som wätte tiggarskafwen.

2.

Hwar en som henne gick förbi
Dess flagan kunde höra:
"Hwad skall det af mig arma bli?
"Gud! hwad skall Welli göra.

3.

"Jag liten är och moderlös,
"Stor är min nöd och smärta;
"Om jag till döds i kölden frös
"Rör det ej någons hjerta.

4.

"Min mor! min mor!" — hon snyftrade,
Och tårar rösten dränkte —
"Min mor! min mor!" — hon suckade,
Och ned sitt hufvud sänkte.

5.

Gick så förbi en Andlig Man,
Såg hennes tårar trilla,
Såg af sitt kall befogad fann,
Att hennes oro stilla.

6.

"Din moder kommer ej igen,
"Han sade, fast du gråter;
"Men du förtörnar Himmelen,
"Om du så illa låter.

7.

"Läs flitigt din Catches, mitt barn,
"Och dina astonböner;
"Så undflyr du wist Satans garn
"Och Himlens bistånd rörer."

8.

Han gick, och handen höjande
Andåktigt öfwer fickan,
Meddelte rik wälsignelse,
Men ingen ting ur fickan.

9.

Och, stojande uti hans spår,
Kom nu en werdslig fälle;
Som gaf sin slant och gret sin tår
På detta sorgsna ställe.

10.

(En slant, o Christen! mättar mer
En lärar ur Catchesen:
Märk det, O Andans Man, för Er
Ur denna parenthesen.)

11.
"Stor tack min goda Herre, tack!"
Framsuckade den lilla;
Och slanten i sin kjolsäck stack,
Och skalf af köld så illa.

12.
Med utsträckt hand och sorgfullt bröst
Satt den förlättna arma,
Och bad om nödens qwälda röst
Hwar Christmild sig förbarma!

13.
Och der en mängd med menniskor
Sågs fram och åter wandra;
Hos en war rösten kall och torr
Och snålsande hos andra.

14.
Uti den rikes hårda blick
Hans hjerta war att skåda;
Den Givige så brottom fick,
Och såg sin slant i wåda.

15.
En Man med stjerna på sin frack
Drog upp Hawana-prisen;
Swor några ord om Tiggars-pack,
Om Lättjan och Polisen.

16.
Nå hwar man kommer, skrek en Dame,
Så hör man ungar tjuta; —
Och gick, wid Scenen af en Drame,
Uti sina tårar gjuta.

17.
En Dame wist icke gjord af stål
För denna menskligheten;
Men som ej Tiggars-ungar tål,
Blott för malpropreteten.

18.
Som, i sin wållust dagligt wan
Uti nödens offer snåsa,
Sin alldrig nånsin en Roman
Har torrögd kunnat låsa.

19.
Det mörknade och dagen skred,
Ren brann en dunkel lyckta,
Och mer och mer af ångest led
Den lilla djupt betryckta.

20.
"Hvem skall beskydda mig, o hwem!
"Jag så för mörkret ryser;
"Och ingen mamma, intet hem!
"Jag hungrar och jag fryser."

21.
Hon hemsk och rådwill såg sig om,
Uf skuggan sig försträckt,
Då dit en Christmild qwinna kom,
Som henne handen räckte.

22.
Kom, sade hon, och med mig gå
Der du ser lampan lysa;
Jag fattig är, har många små,
Men skall dig gerna hysa.

23.

Hon med den spåda uslingen
I warma kolan trädde,
Och åt den goda gerningen
Så innerligt sig glädde.

24.

Och moderligen lofwade
Den moderlösa skydda;
Och såg Guds änglar leende
Så lågra kring dess hydda.

25.

Och gjorde se'n sin afsonbön
Till Skyddaren för alla;
Förvisad att sin gernings lön
På sina barn se falla.

26.

Och somnade så ljust och godt;
Frid i dess hjerta rådde;
En sällhet som i gyllne Slott
En ingen Måktig nådde.

27.

Du rike utan mensklighet!
Det borde dig bedröfwa;
Du lycka har — lycksalighet
Blott de som godhet öfwa.

Stockholm,
Tryckt hos J. Hårberg, 1825.